

Pandora empresonada

BENET SALELLAS :: 21/12/2014

Escric aquestes línies de tornada de l'Audiència Nacional, amb la mirada al clatell dels set joves que no tornen amb nosaltres cap a Barcelona Benet Salellas 19/12/2014 Una quarantena de joves denuncia la llei mordassa davant la Prefectura Superior de Policia a la Via Laietana de Barcelona Escric aquestes línies de tornada de l'Audiència Nacional, amb la mirada al clatell dels set joves que no tornen amb nosaltres cap a Barcelona i que enfilaren ahir cap a Soto del Real, la setmana abans de Nadal. Intento ordenar les idees a l'escalf de la mirada fixa d'en Pau quan ahir a les garjoles l'informàvem de la pèrdua de la llibertat i del desconcert d'aquells altres quatre que ahir sí que vam poder rescatar, contrariats amb la satisfacció de ser lliures en un moment tan fosc.

Però el desconcert en l'aspecte humà no és comparable a la perplexitat jurídica que ens ha provocat la lectura de les interlocutòries de presó provisional. El jutge parla dels GAC (Grups Anarquistes Coordinats) com a organització terrorista i utilitza per a provar la pertinença dels imputats els fets que assistien a reunions o que participaven en l'elaboració de butlletins i publicacions de caràcter propagandístic llibertari. Altra vegada, la democràcia segrestada. L'associacionisme com a base de la sospita. El vincle comunitari com a eix del mal. La reflexió i la ploma crítica com a indici terrorista. La resolució judicial no concreta cap relació de les persones detingudes amb cap bomba concreta, amb cap explosió, amb cap dany, ni tan sols amb un trist contenidor cremat. Ja tenim doncs la perversió conceptual servida: el terrorisme ja no es genera amb atemptats contra les persones o els béns, la intimidació pròpia de la violència política ara neix de les reunions, els butlletins, les cartes i la solidaritat amb les preses.

Altra vegada, la democràcia segrestada. L'associacionisme com a base de la sospita Ahir després de més de 60 hores d'espera, quan el jutge acabava de firmar les ordres de presó li demanàvem perquè no acumulava a aquest sumari totes les altres investigacions sobre accions reivindicades per grups anarquistes. El jutge Bermúdez ens responia, «no investigo els possibles atemptats, jo investigo l'organització i el que poden ser de perill per al futur». Segona perversió, ja no es jutja el que un ha fet sinó el que podria fer en un futur. Dret penal d'autor (i d'autora); ja no valorem les conductes i els actes sinó les formes de ser i els pensaments. Tot això en secret de sumari i per tant defensa a cegues. Amb el convenciment de la falsedat de les imputacions, vam intentar rebatre la interpretació que es feia d'alguna de les troballes en els escorcolls, amb la intenció d'anticipar-nos als relats criminalitzadors que coneixem. En Pau, per exemple, va explicar que tenia bombones petites a casa per a la cuina de la furgoneta que fa servir per anar a la muntanya a escalar, de la que vam aportar fotos a la declaració. Resultat infructuós. El jutge, en un autisme descarat, repeteix en la resolució de presó que si en Pau tenia unes bombones a casa eren per a fabricar bombes. No hi ha llibertari muntanyista en el seu imaginari. Pensament simple, pensament únic i en Pau cap a la presó.

Caldrà treballar altre cop a fons per descriure la darrera novel·la de la Unitat d'Informació de Mossos d'Esquadra; per cert, única unitat responsable de la investigació -malgrat que després en les notes de premsa sempre s'informi que es limiten a complir ordres de l'Audiència Nacional- perquè els jutges, també en aquest cas, actuen amb el material que els posa a disposició la policia judicial i aquesta vegada qui ha emmordassat Pandora té la seu en l'estructura d'estat que hi ha al complex Egara de Sabadell.

Entre les detingudes que ahir no van sortir, vaig retrobar-hi una companya del meu primer curs a la facultat de filologia a qui feia molts anys que no veia i amb qui havíem compartit l'assignatura de mitologia grega. Cínicament ens vam retrobar als passadissos de l'Audiència en una operació que porta nom de dona grega. Amb la indignació intentava recordar el mite i al final vaig caure-hi. Els Mossos han obert la capsa de Pandora amb tots els maldecaps que ens comporta però reivindico el final del mite: va quedar-hi una única cosa dins de la capsa, elpis, l'esperança. Si la despullem de la pàtina judeocristiana, ens serveix de consigna judicial, convençuts de la força de les nostres esperances de canvi en general i de la confiança que aviat tindrem tots els companys amb nosaltres mateixos.

Benet Salellas és advocat.

https://www.lahaine.org/mm_ss_est_esp.php/pandora-empresonada